

Sygn. akt X GC 1249/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 września 2017 roku

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie X Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Grzegorz Urbanik
Protokolantka:	aplikant radcowski D. W.

po rozpoznaniu w dniu 18 września 2017 r. w Szczecinie

sprawy z powództwa: R. D.

przeciwko: A. S. Syndykowi masy upadłości (...) w K.

o zapłatę

- zasądza od pozwanego A. S. Syndyka masy upadłości (...) w K. na rzecz powódki R. D. kwotę 6.600 zł (sześć tysięcy sześćset złotych) wraz z ustawowymi odsetkami (od 1 stycznia 2016 r. z odsetkami ustawowymi za opóźnienie) od dnia 20 listopada 2014 r. do dnia zapłaty,
- oddala powództwo w pozostałym zakresie,
- zasądza od pozwanego na rzecz powódki koszty procesu w kwocie 368 zł (trzysta sześćdziesiąt osiem złotych).

Sygn. akt X GC 1249/17

UZASADNIENIE

Sprawa została rozpoznana w postępowaniu zwykłym

W dniu 17 marca 2017 roku powódka R. D. wniosła do Sądu Rejonowego w Kamieniu Pomorskim pozew przeciwko pozwanemu Syndykowi masy upadłości (...) w K. w upadłości likwidacyjnej o zapłatę kwoty 7.350 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 20 listopada 2014 roku i kosztami postępowania. Uzasadniając żądanie wskazała, że zawarła z komornikiem sądowym K. C. umowę przechowywania i dozoru samochodów, na podstawie której miała przechowywać na prowadzonym przez siebie parkingu sześć pojazdów zajętych przez komornika w toku postępowania egzekucyjnego, które toczyło się przeciwko dłużnikowi (...) z siedzibą w K.. Wskazała, iż w dniu 16 września 2014 roku została ogłoszona upadłość tej spółki, skutkiem czego postępowanie egzekucyjne prowadzone przez komornika K. C. uległo zawieszeniu z mocy prawa z dniem ogłoszenia upadłości, a po uprawomocnieniu się postanowienia o ogłoszeniu upadłości – uległo umorzeniu. Powódka wskazała, że pismem z dnia 30 października 2014 roku komornik sądowy K. C. poinformowała tutaj. Sąd o tym, iż pojazdy należące do upadłej spółki znajdują się pod dozorem powódki. Podniosła, iż dochodzona przez nią pozew kwota 7.350 zł stanowi koszty przechowania pojazdu. W dalszej części uzasadnienia podniosła, iż syndykiem masy upadłości upadłej spółki jest pozwany i to na nim spoczywa obowiązek dokonania spisu inwentarza, co z kolei wymaga od syndyka zweryfikowania istnienia, lokalizacji i stanu składników majątkowych, które

mają wchodzić w skład masy upadłości. Podniosła, iż syndyk nie dokonał żadnych czynności w celu ustalenia lokalizacji majątku, ale umieścił samochody w spisie inwentarza i włączył je do masy upadłości, co oznacza, iż pozwany miał wiedzę o tym, iż były one zajęte przez komornika. Powódka wskazała, iż jej zdaniem pozwany jako syndyk powinien odebrać od niej te pojazdy i zabezpieczyć je na koszt masy upadłości. Podała, iż roszczenie pozwu dotyczy kosztów przechowania pojazdów upadłej spółki przez powódkę, których pozwany nie zapłacił pomimo wezwania go do zapłaty. Wskazała, iż pojazdy zostały odebrane przez pozwanego dopiero w dniu 4 listopada 2014 roku. Powódka podała, iż odpowiedzialność pozwanego jako syndyka za koszty przechowania pojazdów upadłego opiera się na przepisie art. 160 ust. 3 ustawy – Prawo upadłościowe i naprawcze, a roszczenie powstało po ogłoszeniu upadłości spółki.

W dniu 29 marca 2017 roku Sąd Rejonowy w Kamieniu Pomorskim wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (sygn. akt I Nc 225/17).

Pozwany A. S. Syndyk masy upadłości (...) w K. w upadłości likwidacyjnej w sprzeciwie od nakazu zapłaty, którym nakaz ten zaskarżył w całości, wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania. Przed wdaniem się w spór co do istoty sprawy pozwany podniósł zarzut niewłaściwości miejscowej i wniósł o przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu Szczecin – Centrum w Szczecinie X Wydziałowi Gospodarcemu. Podał, iż jego zdaniem komornik ma możliwości ustalenia wydatków powstałych w związku z dozorem nad ruchomościami zajętymi w toku egzekucji tylko do momentu ogłoszenia upadłości dłużnika, a wszelkie później powstałe koszty mogą być ustalone jedynie na podstawie przepisów prawa upadłościowego, ale nie mogą być ustalane przez komornika sądowego. W dalszej części podał, iż zarówno komornik sądowy jak i powódka odmówili wydania mu przechowywanych samochodów. Zaprzeczył temu jakoby ponosił odpowiedzialność za koszty związane z przechowywaniem pojazdów upadłej spółki, i wskazał, że powódka nie wykazała, że zawierała z pozwanym umowę o dozór, czy przechowanie pojazdów, ani, że pozwany godził się na przyjęte przez nią w wystawionej fakturze VAT stawki, a które to zresztą nie odpowiadają stawkom wówczas stosowanym. Pozwany zarzucił także, że to obliczeń przyjętych przez powódkę nie powinien zostać wliczony dzień 16 września 2014 roku, który to dzień został już uwzględniony przez komornika sądowego.

Postanowieniem z dnia 10 maja 2017 roku Sąd Rejonowy w Kamieniu Pomorskim I Wydział Cywilny stwierdził swoją niewłaściwość i przekazał sprawę do rozpoznania tut. Sądowi.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 3 lipca 2014 roku Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Świnoujściu K. C. w toku prowadzonego przeciwko (...) z siedzibą w K. postępowania egzekucyjnego zajęła należące do dłużnika ruchomości w postaci sześciu pojazdów mechanicznych: samochodu marki T. (...) o nr rej. (...), samochodu marki M. (...) o nr rej. (...), samochodu marki S. (...) o nr rej. (...), samochodu marki T. (...) o nr rej. (...), samochodu marki P. (...) o nr rej. (...) i samochodu o marki C. (...) o nr rej. (...).

W dniu 27 sierpnia 2014 roku zajęte pojazdy przetransportowano na parking strzeżony prowadzony przez R. D..

Komornik K. C. w ramach prowadzonej działalności współpracuje z R. D., która prowadzi w K. prowadzi działalność w postaci świadczenia strzeżonego parkingu. R. D. stosuje wobec K. C. preferencyjne stawki za postój samochodów na jej parkingu.

Bezsporne, a nadto dowód:

- zeznania świadka K. C. k. 109 – 110,
- przesłuchanie powódki k. 111 - 112.

Koszty przechowania pojazdów na parkingu strzeżonym całodobowym prowadzonym przez powódkę wynosiły w roku 2014 zgodnie z obowiązującym u niej cennikiem: 25 zł netto za dobę dla pojazdów osobowych i busów, 50 zł netto

za dobę dla samochodów ciężarowych i 15 zł netto za dobę dla motocykli. Stali klienci powódki mieli możliwość negocjowania przyjętych przez nią stawek.

Dowód:

- cennik k. 19,
- faktury Vat k. 88 - 90,
- przesłuchanie powódki k. 111 - 112.

Postanowieniem z dnia 16 września 2014 roku Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie, Wydział XII Gospodarczy (sygn. akt XII GU 41/14) ogłosił upadłość (...) z siedzibą w K. obejmującą likwidację majątku dłużnika (pkt 1) i powołał syndyka masy upadłości w osobie A. S.. (pkt 5).

Dowód:

- postanowienie z dn. 16.09.2014 r. k. 28.

Postanowieniami z dnia 18 września 2014 roku Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Świnoujściu K. C. przyznała R. D. kwotę 3680 zł tytułem zwrotu wydatków oraz wynagrodzenia za przeprowadzenie transportu i przechowywanie zajętych pojazdów w okresie od dnia 27 sierpnia 2014 roku do dnia 16 września 2014 roku (pkt I). W punkcie II obowiązek zaliczkowania na powyższą kwotę rozdzielono pomiędzy czterech wierzycieli, na rzecz których komornik prowadził postępowania egzekucyjne, co daje kwotę 920 zł na każdego z nich. W punkcie III komornik stwierdził, iż obowiązki R. D., jako dozorczy ruchomości w ramach postępowania egzekucyjnego zakończyły się z dniem 16 września 2014 roku, a od tej chwili kwestie dalszego dozoru tych pojazdów należy pozostawić do rozstrzygnięcia syndykowi masy upadłości A. S., z zastrzeżeniem, że od chwili 16 września 2014 roku do momentu ewentualnej zmiany formy dozoru R. D. przysługuje zwrot wydatków oraz wynagrodzenie za dalszy sprawowany dozór. W punkcie IV ustalono, że od dnia 16 września 2014 roku dalsze koszty przechowania ww. ruchomości ponosi syndyk masy upadłości A. S.. Przedmiotowe postanowienia o tożsamej treści zostały wydane odpowiednio w sprawach KM 711/14 (prowadzonej z wniosku wierzyciela (...) Sp. z o.o. w S.), KM 750/14 (prowadzonej z wniosku wierzyciela R. B.), KM 768/14 (prowadzonej z wniosku wierzyciela (...) Sp. z o.o. sp. k-a w P.) oraz KM 776/14 (prowadzonej z wniosku wierzyciela M. K.).

Na skutek wniesionych przez Syndyka masy upadłości skarg na czynności komornika w zakresie pkt III i IV w/w postanowień, Sąd Rejonowy w Świnoujściu VI Zamiejskowy Wydział Cywilny w K. uchylił przedmiotowe postanowienia w całości.

Dowód:

- postanowienia komornika sądowego z dn. 18.09.2014 r. k. 20-27,
- skargi na czynności komornika k. 43-52
- postanowienie z dn. 6.11.2014 r. k. 60-63,
- zeznania świadka K. C. k. 109-110,
- przesłuchanie pozwanego k. 113-114.

Pismem z dnia 17 września 2014 roku Syndyk masy upadłości wezwał komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Świnoujściu K. C. do wydania wszystkich pojazdów oraz do złożenia oświadczenia jakie pojazdy i maszyny znajdują się w posiadaniu komornika, a w przypadku przeprowadzenia licytacji i udzielenia przybiccia do natychmiastowego wydania środków finansowych w całości.

Dowód:

- pismo z dn. 17.09.2014 r. k. 42.

Pismem z dnia 18 września 2014 roku Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Świnoujściu K. C. poinformowała pozwanego o możliwości niezwłocznego odebrania ruchomości z parkingu prowadzonego przez powódkę i możliwości odebrania dokumentów pojazdów z siedziby kancelarii komorniczej. Syndyk nie odebrał ani pojazdów ani dokumentów.

Pismem z dnia 24 września 2014 roku K. C. drogą pocztową przekazała pozwanemu dokumenty pojazdów.

Dowód:

- pismo komornika k. 16,
- przesłuchanie pozwanego k. 113 - 114.

W krótkim czasie po ogłoszeniu upadłości z powódką skontaktował się przedstawiciel Syndyka masy upadłości (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K. w upadłości likwidacyjnej w celu wydania pojazdów. Powódka, nie mając wiedzy z kim rozmawia i czy rozmówca uprawniony jest do działania w imieniu syndyka, odmówiła wydania pojazdów.

Pismem z dnia 23 września 2014 roku powódka poinformowała pozwanego o możliwości odbioru pojazdów upadłej spółki, po uprzednim uregulowaniu kosztów przechowywania pojazdów, wskazując, że opłata naliczana jest od dnia 16 września 2014 roku

Dowód:

- pismo z dn. 23.09.2014 k. 32,
- przesłuchanie powódki k. 111 - 112.

Pismem z dnia 2 października 2014 roku A. S. wezwał komornika sądowego do wydania w trybie art. 856 § 1 i 2 k.p.c. do wydania pojazdów, poprzez odebranie ich dozorczy i przekazanie syndykowi w terminie 3 dni. W odpowiedzi na wezwanie komornik wyjaśnił syndykowi, iż wobec zakończenia postępowania egzekucyjnego nie jest uprawniony do wydania tych ruchomości, ponieważ nie sprawuje już nad nimi dozoru.

Dowód:

- pismo z dn. 2.10.2014 r. k. 57,
- pismo komornika k. 16.

Pismem z dnia 28 października 2014 roku Syndyk wezwał R. D. do wydania ruchomości w postaci samochodu marki T. (...) o nr rej. (...), samochodu marki M. (...) o nr rej. (...), samochodu marki S. (...) o nr rej. (...), samochodu marki T. (...) o nr rej. (...), samochodu marki P. (...) o nr rej. (...) i samochodu o marki C. (...) o nr rej. (...). Pismo zostało powódce doręczone dniu 31 października 2014 roku. Powódka nie otrzymała od syndyka wcześniej jakiegokolwiek korespondencji.

Dowód:

- wezwanie k. 58-59,
- przesłuchanie powódki k. 111-112

Pismem z dnia 30 października 2014 roku Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Świnoujściu K. C. poinformowała sędziego – komisarza o tym, iż syndyk nie odbiera samochodów zajętych w toku postępowania egzekucyjnego.

Dowód:

- pismo komornika k. 16,
- zeznania świadka K. C. k. 109-110.

W dniu 4 listopada 2014 roku, działający w imieniu syndyka masy upadłości (...) w K. w (...), na podstawie udzielonego w dniu 3 listopada 2014 roku pełnomocnictwa, odebrał pojazdy przechowywane na parkingu powódki. Odbierający nie zgłosił żadnych zastrzeżeń przy ich odbiorze.

Dowód:

- pełnomocnictwo k. 15,
- zeznania świadka H. M. k. 101-111.

W dniu 5 listopada 2014 roku powódka wystawiła syndykowi fakturę VAT nr (...) stwierdzającą należność za przechowanie pojazdów upadłej spółki na parkingu strzeżonym prowadzonym przez powódkę opiewającą na kwotę 7.350 zł brutto, płatną w terminie 7 dni. Faktura została doręczona syndykowi w dniu 12 listopada 2014 roku. Syndyk odesłał fakturę bez księgowania.

Dowód:

- faktura k. 13-14,
- przesłuchanie pozwanego k. 113-114.

Pismem z dnia 12 lutego 2015 roku R. D. wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 7350 zł w terminie do dnia 25 lutego 2015 roku. Wezwanie pozostało bezskuteczne.

Dowód:

- wezwanie z potwierdzeniem nadania i odbioru k. 29-31.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się uzasadnione niemalże w całości.

Powódka domagała się zapłaty kwoty 7.350 zł tytułem odszkodowania za powstały w jej majątku uszczerbek w związku przechowywaniem pojazdów zajętych przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Świnoujściu w toku prowadzonych przez niego postępowań egzekucyjnych, za okres od dnia ogłoszenia upadłości do dnia ich odbioru przez przedstawiciela syndyka masy upadłości dłużnej spółki – (...) -HURT spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K..

Stan faktyczny sprawy w przeważającym zakresie pozostał niesporny, w szczególności w zakresie okoliczności związanych z prowadzeniem przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w K. postępowania egzekucyjnego, w toku którego Komornik Sądowy dokonał zajęcia ruchomości, stanowiących własność tejże spółki w postaci sześciu samochodów, które oddano na przechowanie i pod dozór powódce R. D., prowadzącej wówczas parking strzeżony. Poza sporem było, że w toku prowadzonej egzekucji, postanowieniem wydanym przez Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie XII Wydział Gospodarczy w dniu 16 września 2014 roku ogłoszono upadłość

spółki (...) obejmującą likwidację jej majątku, a wskazane orzeczenie doprowadziło do zawieszenia postępowania egzekucyjnego na podstawie art. 146 ust. 1 ustawy prawo upadłościowe i naprawcze, a następnie umorzenia tego postępowania. Poza sporem pozostały również okoliczności związane z pozostawianiem pojazdów należących do upadłej spółki na parkingu powódki do dnia ich odebrania przez przedstawiciela syndyka, tj. do dnia 4 listopada 2014 roku.

Podstawy prawnej roszczenia powódki należało natomiast upatrywać w treści art. 160 ust. 3 ustawy prawo upadłościowe i naprawcze (wg stanu prawnego na dzień 16 września 2014 r.) zgodnie z którym syndyk odpowiada za szkodę wyrządzoną na skutek nienależytego wykonywania obowiązków.

W literaturze przedmiotu przeważa stanowisko, że podstawą prawną odpowiedzialności syndyka są przepisy art. 415 i nast. k.c. o czynach niedozwolonych, jest to bowiem odpowiedzialność za nienależyte wykonywanie obowiązków o charakterze ustawowym. Wskazać przy tym należy, że art. 160 ust. 3 wyraża ogólną regułę tak pojętej odpowiedzialności, stwierdzając, że syndyk odpowiada za szkodę wyrządzoną nienależytym wykonywaniem obowiązków. Wynika z tego, że podstawą odpowiedzialności jest tutaj zasada winy, ta zaś stanowi naganną decyzję sprawcy szkody, odnoszącą się do podjętego przez niego bezprawnego działania lub zaniechania (zob. Z. Radwański, Prawo zobowiązań, Warszawa 1986, s. 151). W literaturze rozróżnia się dwie postacie winy, a mianowicie winę umyślną oraz winę nieumyślną, określaną często mianem niedbalstwa. Przy winie umyślnej sprawca (syndyk) ma pełną świadomość i wolę bezprawnego zachowania, z niedbalstwem natomiast należy wiązać takie zachowanie sprawcy, które nie odznacza się wymaganą starannością. Rozróżnienie to nie ma jednak praktycznego znaczenia, ponieważ syndyk (zastępca syndyka) ponosi odpowiedzialność przy każdym stopniu winy. "Nienależyte wykonywanie obowiązków" należy do sfery faktów, należy je więc oceniać odrębnie dla każdego przypadku, przy uwzględnieniu wszelkich towarzyszących temu okoliczności (zob. S. Gurgul, Prawo upadłościowe i naprawcze. Komentarz. Wyd. 9, Warszawa 2013).

Przedstawiony pogląd został także potwierdzony przez Sąd Najwyższy w uzasadnieniu do wyroku z dnia 6 kwietnia 2017 roku (sygn. akt IV CSK 379/16), który wyraźnie wskazał, że odpowiedzialność syndyka masy upadłości, o której mowa w art. 160 ust. 3 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. - Prawo upadłościowe i naprawcze (t.j. Dz.U. z 2015 r. poz. 233) ma charakter deliktowy i osobisty. Jest oparta na zasadzie winy, którą uzasadnia nawet najmniejszy jej stopień. Przesłankami tej odpowiedzialności są więc: szkoda, zawinione nienależyte wykonanie przez syndyka masy upadłości obowiązków wynikających z przepisów prawa upadłościowego lub wymaganych celem tego postępowania oraz adekwatny związek przyczynowy pomiędzy szkodą a nienależytym wykonaniem obowiązków. Nienależyte wykonanie obowiązków stanowi zdarzenie wyrządzające szkodę i wobec tego, że należy do sfery faktów, jego ocena musi być dokonywana in casu i w odniesieniu do skonkretyzowanych obowiązków ustawowych określonych w ustawie z dnia 28 marca 2003 r. Prawo upadłościowe i naprawcze w wersji obowiązującej w dniu ogłoszenia upadłości. Wobec oparcia odpowiedzialności odszkodowawczej syndyka masy upadłości na zasadzie winy, trzeba uwzględnić, że ciężar wykazania tej przesłanki odpowiedzialności osoby wykonującej obowiązki syndyka spoczywa na stronie dochodzącej odszkodowania.

Powódka uzasadniając wystąpienie przesłanek aktualizujących odpowiedzialność syndyka opartych na treści art. 160 ust. 3 ustawy wskazywała przede wszystkim, że syndyk masy upadłości był zobowiązany na podstawie art. 68 i 69 tejsze ustawy do ustalenia składu masy upadłości na podstawie sporządzonego po ogłoszeniu upadłości spisu inwentarza, a w konsekwencji zdaniem powódki także powinien był zweryfikować miejsce położenia ruchomości zaliczonych do masy upadłości i doprowadzić do ich przejęcia, czego ten zaniechał, co bezpośrednio po jej stronie doprowadziło do uszczerbku majątkowego w dochodzonej pozewm wysokości. Powódka w toku postępowania podnosiła również, że przed skierowanym do niej pismem z dnia 28 października 2014 roku, poza jedną przeprowadzoną z nieznanym jej z imienia i nazwiska osobą, syndyk nie zwracał się do niej o wydanie pojazdów. W odpowiedzi na twierdzenia powódki, syndyk podnosił, że to powódka odmawiała syndykowi wydania pojazdów do czasu uregulowania należności za przechowanie tych pojazdów do dnia ich wydania. Te zatem okoliczności były przede wszystkim dla stron sporne.

Z przytoczonych przez powódkę twierdzeń wynika, że jej zdaniem syndyk nie wykonał powierzonych mu ustawa prawo upadłościowe i naprawcze obowiązku wynikającego z art. 173 ustawy prawo upadłościowe i naprawcze, zgodnie z którym syndyk niezwłocznie obejmuje majątek upadłego, zarządza nim, zabezpiecza go przed zniszczeniem, uszkodzeniem lub zabranieniem go przez osoby postronne oraz przystępuje do jego likwidacji. Zacytowany przepis syndyk zawiera opis podstawowych czynności syndyka, które obowiązany jest podjąć niezwłocznie po rozpoczęciu pełnienia funkcji. A zatem syndyk kolejno: obejmuje majątek upadłego; zarządza majątkiem upadłego; zabezpiecza majątek przed zniszczeniem, uszkodzeniem lub zabranieniem; przystępuje do likwidacji majątku. Nawiązując do treści wskazanego przepisu Sąd zwrócił uwagę, że objęcie majątku przez syndyka polega na jego przejęciu od upadłego (lub osób, które ten majątek dzierżą w jego imieniu). Z kolei zarządzanie majątkiem przez syndyka obejmuje te wszystkie czynności związane z władztwem nad majątkiem, których w normalnym toku rzeczy dokonuje właściciel. W szczególności zarządzanie obejmuje sprawowanie bieżącej pieczy, kontrolowanie i minimalizację kosztów utrzymania, a także przygotowanie do sprzedaży, która jest celem postępowania. Wykonując ten obowiązek, syndyk masy upadłości powinien podjąć właściwe, ze względu na rodzaj składnika masy upadłości oraz obowiązujące przepisy, czynności organizacyjne umożliwiające jego wykonanie.

Zdaniem Sądu powódka sprostowała spoczywającemu na niej ciężarowi dowodu i w sposób nie budzący wątpliwości wykazała fakt ziszczenia się przesłanek aktualizujących odpowiedzialność syndyka masy upadłości na podstawie art. 160 ust. 3 ustawy prawo upadłościowe i naprawcze.

W pierwszej kolejności Sąd stwierdził, że argumentacja syndyka jakoby to powódka odmawiała wydania pojazdów do czasu dokonania zapłaty nie znalazły oparcia w przedstawionych w toku postępowania dowodach. Syndyk masy upadłości przez blisko 1,5 miesiąca od dnia ogłoszenia upadłości nie podejmował realnych prób do przejęcia przedmiotowych składników majątkowych od dozorczy - powódki, a kierował swoje wezwania do komornika prowadzącego postępowanie, pomimo tego, że syndyk miał wiedzę, gdzie pojazdy upadłej się znajdują. Sąd nie dostrzegł przy tym żadnych przeszkód, które uniemożliwiałyby syndykowi wystąpienie do powódki o wydanie majątku upadłej spółki. Sądowi nie są znane przyczyny zaniechania syndyka w tym zakresie. Nieuzasadnione było postępowanie syndyka, które polegało na kierowaniu wszelkiej korespondencji wzywającej do wydania pojazdów do komornika i całkowitego pominięcia w tych działaniach osoby powódki, pomimo iż wiedział on, że to ona, a nie komornik, posiadała pojazdy. Warto zaznaczyć, że powódka po wezwaniu wydała pojazdy upoważnionemu do ich odbioru przedstawicielowi syndyka bez zbędnej zwłoki.

Nie zasługiwała również na uwzględnienie argumentacja syndyka, w myśl której powódka odmawiała wydania syndykowi pojazdów do czasu uregulowania należności za ich przechowywanie. Wniosków takich Sąd nie wyprowadził z pisma powódki z dnia 23 września 2014 roku (k. 29). W treści tego pisma powódka informowała o możliwości dokonania odbioru pojazdów zajętych uprzednio przez komornika, a nadto o konieczności uregulowania wynagrodzenia za ich przechowywanie. Brak jest w treści jakiegokolwiek oświadczenia woli ze strony powódki, z którego wynikałoby, że do czasu zapłaty za przechowanie, pojazdy nie zostaną wydane.

Nie zostały uznane za wykazane twierdzenia syndyka o kontaktach telefonicznych z powódką w ilości większej niż jeden. Zauważyć w tym miejscu należy na rozbieżność pomiędzy argumentacją pozwanego zawartą w pisma procesowych o rzekomych rozmowach telefonicznych prowadzonych przez jego pracownika H. M., a zaprzeczeniami świadka w tym zakresie. Ponadto dostrzegalna jest pewna niekonsekwencja w argumentacji syndyka, który z jednej strony podnosił, że dla niego stroną zobowiązaną do wydania samochodów był komornik i co za tym idzie żądanie kierował to tej osoby, a rzekomym wielokrotnym zwracaniem się do pozwanej. Sąd uznał przy tym słuszność postępowania powódki, która nie wyraziła woli uregulowania kwestii związanych z wydaniem pozostających na prowadzonym przez nią parkingu pojazdów na podstawie telefonicznych uzgodnień. Bez znaczenia dla rozstrzygnięcia pozostają przy tym twierdzenia syndyka, który wyjaśnił, że z reguły tego rodzaju czynności, tj. zmierzające do wydania uprzednio zajętych przez komorników pojazdów, dokonuje bezpośrednio z ich udziałem na podstawie uzgodnień telefonicznych. Ponownie bowiem podkreślenia wymaga, że syndyk miał świadomość gdzie pojazdy upadłej się

znajdują i nic nie stało na przeszkodzie, żeby zwrócił się on o ich wydanie bezpośrednio do powódki w sposób, który umożliwiłby jej bezpieczne wydanie samochodów (bez narażenia się na odpowiedzialność odszkodowawczą).

W tym stanie rzeczy, wobec braku jakichkolwiek uzasadnionych okolicznościami przesłanek, które mogłyby prowadzić do uznania, że powódka odmawiała wydania syndykowi pojazdów zajętych uprzednio przez komornika, przy jednoczesnym uwzględnieniu, że zebrany w sprawie materiał dowodowy nie wskazuje, aby syndyk przed wystąpieniem do powódki z pismem z dnia 28 października 2014 roku (poza jednym przyznanym przez powódkę telefonem) zwracał się do powódki o wydanie pojazdów, na które ta nie reagowała lub też, że stawił się przed dniem 4 listopada 2014 roku w siedzibie powódki, a powódka odmówiła mu wydania zajętych pojazdów, brak było podstaw do uznania jego twierdzeń za uzasadnione.

W konsekwencji powyższego, mając na uwadze, że zebrany w sprawie materiał dowodowy wskazuje, że powódka pozostawała w gotowości do wydania pojazdów, Sąd uznał, że to syndyk nie domagając się z nieznanymi przyczynami ich wydania bezpośrednio od powódki nie realizował obowiązków zakreślonych mu w szczególności przez art. 173 ustawy prawo upadłościowe i naprawcze. W tym stanie rzeczy Sąd stwierdził, że przesłanka odpowiedzialności odszkodowawczej syndyka polegająca na zawinionym niewykonaniu spoczywających na nim zgodnie z ustawą obowiązków została zrealizowana.

Sąd nie miał także wątpliwości co do faktu wystąpienia w majątku powódki szkody, która powstała na skutek nieopłaconego przechowywania pojazdów, a która niewątpliwie pozostawała w adekwatnym związku przyczynowym z zaniechaniem przez syndyka wykonania powierzonych mu ustawowych obowiązków. Oczywistym jest bowiem, że gdyby syndyk wykonał spoczywające na nim obowiązki i zażądał wydania pozostających w jej posiadaniu składników majątkowych niezwłocznie po ogłoszeniu upadłości, szkoda ta by nie powstała.

Ustalając wysokość poniesionej przez powódkę szkody pozostającej w związku z zaniechaniem syndyka, Sąd uznał, że zastosowana przez powódkę dobowo stawka za przechowanie pojazdu w wysokości 25 zł brutto nie była wygórowana i odpowiadała stawkom rynkowym. Ta stawka była niższa niż stawka jaką przyznał komornik powódce za okres postoju przed ogłoszeniem upadłości, a warto zaznaczyć, że stawki dla komornika były preferencyjne. Jak wynika z postanowień komornika ustalających wysokość wynagrodzenia powódki za dozór nad pojazdami dłużnika przed ogłoszeniem upadłości, tj. za okres od dnia 27 sierpnia 2014 roku do dnia 16 września 2014 roku, należne powódce wynagrodzenie ustalił w wysokości stawki dobowej 29,20 zł brutto (3.680 zł / 41 dni / 6 pojazdów).

W ocenie Sądu, obiektywna możliwość zwrócenia się przez syndyka do powódki o wydanie pojazdów nastąpiła w dniu 21 września 2014 roku. Sąd zwrócił bowiem uwagę, że z niezakwestionowanej przez syndyka treści pisma komornika z dnia 30 października 2014 roku (k. 16), wynika, że komornik poinformowała pozwanego syndyka o miejscu przechowywania zajętych w ramach postępowania egzekucyjnego pojazdów w dniu 18 września 2014 roku, teoretycznie zatem pozwany mógł odebrać już te składniki majątku upadłego w dniu następnym. Biorąc jednak pod uwagę, że zajęte mienie składało się z 6 pojazdów mechanicznych, celowym okazało się uwzględnienie, że od dnia otrzymania informacji przez syndyka o miejscu położenia mienia należy doliczyć 3 dni na organizację ich odbioru. Sąd ustalając 3 dni na organizację odbioru pojazdu wziął pod uwagę ich ilość i konieczność zapewnienia osoby posiadającej uprawnienia do kierowania pojazdami lub ewentualnie zapewnienie wyspecjalizowanego pojazdu do ich przewiezienia. W tym stanie rzeczy Sąd uznał, że pojazdy powinny zostać odebrane od powódki najpóźniej w dniu 21 września 2014 roku i od tego dnia pozwany syndyk pozostawał w zwłoce z wykonaniem spoczywających na nim obowiązków ustawowych.

Reasumując Sąd stwierdził, że szkoda poniesiona przez powódkę w związku z nieodebraniem przez pozwanego pojazdów wchodzących w skład masy upadłości, stanowi iloczyn dobowej stawki przechowania (25 zł brutto), ilości pojazdów (6) oraz okresu czasu, jaki upłynął od dnia kiedy odbiór pojazdów stał się obiektywnie możliwy do dnia ich wydania, tj. od dnia 21 września 2014 roku do 4 listopada 2014 roku (44 dni), co daje kwotę 6 600 zł i taka też kwota, podlegała zasądzeniu.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 455 k.c. Sąd przyjął, że opóźnienie w płatności nastąpiło od dnia następującego po oznaczonym terminie płatności ustalonym na 7 dni w treści wystawionej przez powódkę faktury VAT, a doręczonej pozwanemu w dniu 12 listopada 2014 roku. Wymaga zaznaczenia, że odmowa zaksięgowania faktury przez pozwanego nie wynikała z faktu błędnego oznaczenia jego osoby na fakturze, bowiem omyłka miała charakter oczywisty i nie stanowiła podstawy do odmowy zapłaty, ale fakt kwestionowania przez niego roszczenia.

Dokonując ustaleń stanu faktycznego Sąd oparł się na treści przedstawionych do akt postępowania dowodach z dokumentów oraz zeznaniach świadków K. C. i H. M. oraz przesłuchaniu stron. Sąd nie dał wiary syndykowi w zakresie podnoszonych przez niego twierdzeń o wielokrotnych rozmowach prowadzonych, czy to z samą powódką, czy też jej mężem dotyczących wydania pojazdów. W tym też zakresie Sąd nie dał wiary zeznaniom pozwanego o rzekomym stawianiu przez powódkę warunku wydania pojazdów od uprzedniej zapłaty, czy też pokrycia kosztów holowania. Zauważyć należy, że wszelkie koszty przed ogłoszeniem upadłości związane z postojem samochodów zostały pokryte przez komornika. Nadto brak jest jakiegokolwiek śladu w materiale dowodowym, z którego mogłoby wynikać, że powódka żądała od pozwanego poniesienia kosztów holowania.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu znajduje postawę prawną w przepisach art. 108 § 1 zd. 1 k.p.c. w związku z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i art. 100 zd. 2 k.p.c. Zgodnie z powołanym art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Stosownie do przepisów art. 100 k.p.c. Sąd może włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznacznej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. Sąd zważył, iż powódka wygrała sprawę niemalże w całości, a uległ jedynie w nieznacznej części swojego żądania. Sąd nałożył więc obowiązek zwrotu kosztów postępowania na pozwanego. Na poniesione przez powódkę koszty włożyła się kwota 368 zł tytułem opłaty od pozwu. Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w punkcie 3 sentencji wyroku i zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 368 zł tytułem zwrotu kosztów proces